

PLANY DO STUDIU KRYSTALIZUJĄCEGO KSIĘGI JEREMIASZA I LAMENTACJI

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

**Jahwe jest Bogiem o czułym sercu
i Jeremiasz pod względem tej cechy był z Nim całkowicie jedno;
dlatego Bóg mógł posłużyć się prorokiem, zwycięzcą,
by ten Go wyrażał, przemawiał dla Niego i Go reprezentował,
również w tym, że płakał.**

**Księga Jeremiasza, pełna przemawiania
na temat grzechu Izraela i Bożego gniewu, karcenia,
jak również kary, objawia, że Bóg w swej ekonomii zamierzył,
iż będzie źródłem żywych wód, i dzięki temu udzieli się
wybranemu ludowi, żeby ten znalazł zaspokojenie i radość;
to prowadzi do powstania kościoła – Bożej odpowiedniczki,
będącej Bożym przyrostem, Bożym powiększeniem –
Jego pełni, która Go wyrazi.**

**Bóg jest wieczny i niezmienny, nie podlega żadnym zmianom
powodowanym jakimś otoczeniem lub okolicznościami,
a Jego tron jest tronem wiecznego i niezmiennego zarządzania;
w tym, co Jeremiasz mówił o wiecznej Bożej istocie i Jego tronie,
wyszedł poza swoje ludzkie odczucia,
dotknął Bożej osoby i Bożego tronu oraz wszedł w boskość Boga.**

**W swojej suwerenności Bóg jako nasz Garncarz stworzył nas,
żebyśmy byli Jego naczyniami, pojemnikami,
które Go zawierają, zgodnie z tym, do czego nas przeznaczył;
stwarzając człowieka, Bóg zamierzył, że uczyni go naczyniem,
glinianym pojemnikiem, który będzie zawierał Chrystusa
jako życie i Nim będzie napełniony ze względu na
zbudowanie Ciała Chrystusa, które jest wielkim zbiorowym
Bożym naczyniem służącym Jego wyrazowi.**

**Chrystus jako Pasterz według Bożego serca,
wielki Pasterz owiec, kontynuuje dzieło pasienia w ten sposób,
że dokonuje inkorporacji posługi apostoelskiej
ze swoją niebiańską posługą, żeby paść Boże stado.
Dzisiaj w Pańskim odzyskiwaniu musimy sobie uświadomić,
że pasienie, jakie buduje Ciało Chrystusa,
jest wzajemnym pasieniem i że musimy paść siebie nawzajem
według Boga, otaczając stado wszechzawierającą, czułą troską.**

**Aby być jedno z Bogiem,
potrzebujemy Chrystusa jako Odrośli Dawida,
żeby był On naszym odkupieniem i usprawiedliwieniem;
to wprowadza w nas Trójjedynego Boga, który staje się
naszym życiem, wewnętrznym prawem życia, naszą zdolnością
i wszystkim po to, żeby udzielać nam siebie
i realizować swoją ekonomię; na tym polega nowe przymierze,
w którym możemy poznawać Boga, żyć Go i stawać się Nim
w życiu i w naturze, ale nie w Bóstwie,
żeby móc się stać Jego zbiorowym wyrazem, Nową Jerozolimą.**

Poselstwo siódme

Znać Jahwe, wiecznego Boga, w Jego czulej życzliwości, przejawach współczucia i wierności

Wersety biblijne: Jr 2:19; 10:10a; 11:20; 20:12; Lm 3:22–25; 5:19.

I. Jeremiasz często określał Boga mianem Jahwe zastępów – Jr 2:19; 5:14; 6:9; 7:21; 9:6, 14, 16; 11:17; 20:12:

A. „Jahwe jest prawdziwym Bogiem; / On jest Bogiem żywym i Królem wiecznym” – 10:10a:

1. *Jahwe* znaczy „jestem, który jestem”; to wskazuje, że Jahwe jest Tym, który jest wieczny, Tym, który był w przeszłości, jest w teraźniejszości i będzie na wieczność w przyszłości – Wj 3:14; Obj 1:4:

a. Jahwe jest samoistnym i wiecznie istniejącym Bogiem; istnieje wiecznie i nie ma początku ani końca – Wj 3:14.

b. *Ja jestem* oznacza Tego, którego istnienie zależy wyłącznie od Niego samego – J 8:24, 28, 58.

2. Jahwe jest jedynym, który jest, i musimy wierzyć, że On jest – Hbr 11:6.

3. Jako *Ja jestem*, Jahwe jest wszechzawierający, jest rzeczywistością wszystkiego, co pozytywne i wszystkiego, czego Jego lud potrzebuje – J 6:35; 8:12; 10:14; 11:25; 14:6.

4. Poza Jahwe wszystko jest niczym; tylko On jest, tylko u Niego jest rzeczywistość istnienia – Hbr 11:6.

B. „Jahwe zastępów, który sprawiedliwie sądzisz, / który badasz wewnętrzne części i serce” – Jr 11:20:

1. Tytuł *Jahwe zastępów* wskazuje, że Jahwe Bóg jest Tym, który jest potężny, Panem wszystkich

- niebiańskich zastępów, ich Dowódcą – 20:12; 30:8; 48:1; 50:18; 1 Krl 22:19.
2. Jahwe zastępów jest Królem chwały, Tym, który jest silny i potężny; jest On Jahwe armii – Ps 24:8, 10.
 3. Król chwały, Jahwe zastępów, to zwieńczony Trójjedyny Bóg, ucieleśniony w zwycięskim i przychodzącym Chrystusie.
 4. Jako wcielony, ukrzyżowany i zmartwychwstały Chrystus, Król chwały przychodzi, by pojąć ziemię i wziąć ją jako swoje królestwo:
 - a. Jahwe zastępów kładzie kres wojnom aż po krańce ziemi; będzie wywyższony między narodami i wywyższony na ziemi – 46:10–11.
 - b. Jahwe zastępów ma władzę, by panować nad wszystkimi narodami, i dzierży w dłoni władzę usuwania królów i ich ustanawiania – Dn 2:21.
 5. Gdy kapłaństwo popadło w stan nędzy, Bóg objawił swoje imię Jahwe zastępów; to wskazywało, że gdy Jego zarządzanie znajdowało się w tak nędznym stanie, On miał zamiar przyjść, by zapanować nad całą tą sytuacją i zaprowadzić rządy swojego królestwa – 1 Sm 1:3.

II. „Ty, Jahwe, trwasz na wieki, / Twój tron z pokolenia na pokolenie” – Lm 5:19:

- A. W wersecie 19 Jeremiasz zmienia swoją pozycję i przenosi punkt widzenia z siebie na Boga i mówi o wiecznej istocie Boga oraz Jego niezmiennych rządach.
- B. Jerozolimę zniszczono, świątynię spalono, a Boży lud uprowadzono do niewoli, lecz Jahwe, Pan wszechświata, pozostał, by sprawować swoje zarządzanie.
- C. Wyrażenie *Ty, Jahwe, trwasz na wieki* wskazuje, że Bóg jest wieczny i że nie zachodzi w Nim żadna zmiana – w. 19:

1. Bóg pozostaje niezmienny, nie podlega żadnym zmianom powodowanym jakimś otoczeniem lub okolicznościami — Ps 90:2; Rz 16:25–26.
2. W ludzkiej sferze zmiany zachodzą pod każdym względem, lecz w wiecznej istocie Boga nie zachodzi żadna zmiana; pozostaje On taki sam na wieki.
3. Abraham „wzywał [...] imienia Jahwe, Boga wiecznego” — Rdz 21:33:
 - a. W języku hebrajskim wyrażenie *Bóg wieczny* to *El Olam*; *El* znaczy „Potężny”, *Olam* zaś — „wieczny” lub „wieczność” i pochodzi od hebrajskiego rdzenia, który znaczy „zakryć” lub „ukryć”.
 - b. Boski tytuł *El Olam* wskazuje na życie wieczne — por. J 1:1, 4.
 - c. Wzywając Jahwe, Tego, który jest wieczny i potężny, Abraham doświadczał Boga jako Tego, który zawsze żyje, ukrywa się i jest tajemniczy — który jest życiem wiecznym.
- D. Wyrażenie *Twój tron z pokolenia na pokolenie* odnosi się do wiecznych i niezmiennych rządów Boga — Lm 5:19; Ps 45:7; 93:2; Obj 4:2–3:
 1. Boży tron nie ma ani początku, ani końca; istnieje z pokolenia na pokolenie.
 2. To, co napisał Jeremiasz pod koniec Lamentacji na temat wiecznej istoty Boga i Jego niezmiennych rządów, jest bez wątpienia boskie:
 - a. Słowa Jeremiasza o wiecznej istocie Boga i Jego tronie to silna oznaka tego, że kiedy prorok pisał Lamentację, dotknął Bożej ekonomii.
 - b. Wyszedł poza swoje ludzkie uczucia, dotknął Bożej osoby oraz Bożego tronu i wszedł w boskość Boga.
- E. W Nowej Jerozolimie Bóg w pełni odsłoni siebie w osobie wiecznego Króla oraz w swoich rządach, które będą

wiecznym, niezachwianym królestwem; i jedno, i drugie stanowi niezachwiany fundament Jego postępowania z Jego ludem — Hbr 12:28; Obj 22:3.

III. „To czuła życzliwość Jahwe, że nie zginęliśmy, / gdyż nie ustają przejawy Jego współczucia; / każdego poranka się odnawiają; / wielka jest Twoja wierność” — Lm 3:22–23:

A. Jahwe ukazał się Jeremiaszowi i powiedział mu: „Przyciągnąłem cię czułą życzliwością” — Jr 31:3:

1. Czuła życzliwość Jahwe jest cenna, trwa na wieki i przewyższa niebiosy oraz prowadzi do Chrystusa — kamienia narożnego na Bożą budowlę — Ps 36:8, 10–11; 108:5; 118:1–4, 22–29; 136:1, 26.
2. Psalm 103 mówi o Bożej historii w Jego czułej życzliwości i przejawach współczucia: w odpuszczeniu grzechów, uzdrowieniu, odkupieniu i trosce o swój lud.
3. Psalmista powiedział do Jahwe: „dzięki obfitości czułej życzliwości Twojej / wejść do domu Twego” — 5:7:
 - a. Na każdym, kto miał przywilej wejścia do świątyni na górze Syjon, musiała spoczywać czuła życzliwość Boga.
 - b. Tak naprawdę samo wejście do świątyni było radością obfitością czułej życzliwości Boga.
 - c. Rozważanie czułej życzliwości Jahwe w Jego świątyni wskazuje na to, że dotykamy tej życzliwości w kościele.
4. Psalm 101 odśłania, jak Chrystus będzie królował nad ziemią za pomocą czułej życzliwości i sprawiedliwości.

B. Lud Izraela zawiódł, lecz dzięki przejawom współczucia Boga resztką Izraela została zachowana ze względu na realizację Bożej ekonomii — Lm 3:22–23:

1. Współczucie jest głębsze, subtelniejsze i bogatsze niż miłosierdzie — Rz 9:15; Ps 103:8.
 2. Współczucie odnosi się do wewnętrznego Bożego uczucia, mającego swe źródło w Jego pełnej miłości esencji — 2 Kor 1:3; Jk 5:11; Łk 6:36.
 3. Chrystus przyszedł na ziemię dzięki miłosiernym przejawom Bożego współczucia — 1:78.
 4. Przejawy współczucia Jahwe „każdego poranka się odnawiają” — Lm 3:23:
 - a. Werset 23a wskazuje, że każdego poranka Jeremiasz kontaktował się z Panem jako Tym, który jest pełen współczucia.
 - b. To za sprawą tego kontaktu z Panem otrzymał on słowo na temat czulej życzliwości Boga, Jego przejawów współczucia i wierności.
- C. Jeremiasz powiedział do Jahwe: „wielka jest Twoja wierność” — w. 23b:
1. Przejawy współczucia Boga nie ustają, gdyż jest On wierny — Ps 57:11.
 2. Bóg jest wierny własnemu słowu; nie może się wyprzec samego siebie; nie może się wyprzec swojej natury ani istoty — 2 Tm 2:13.
 3. W swojej wierności Bóg powołał nas do społeczności swego Syna i w tej wierności zachowa nas w tym uczestnictwie i radowaniu się — 1 Kor 1:9.
 4. Wierny Bóg, który nas powołał, uświęci nas też zupełnie i zachowa naszą istotę w całości — 1 Tes 5:23–24.

IV. „Jahwe jest moim działem, mówi dusza moja, / dlatego w Nim mam nadzieję” — Lm 3:24:

- A. Słowa Jeremiasza o Jahwe, że jest naszym działem i że w Nim mamy nadzieję, mają posmak nowotestamentowy — Kol 1:12, 27:

1. Jeremiasz radował się Jahwe, który był jego dziełem, i tylko w Nim, a nie w sobie samym ani w czymś innym, złożył swoją nadzieję — Lm 3:24:
 - a. Z jednej strony, Jeremiasz miał świadomość, że Bóg jest Bogiem czulej życzliwości, pełen współczucia, a Jego słowo jest wierne.
 - b. Z drugiej strony, zdawał sobie sprawę z tego, że wciąż musimy kontaktować się z Panem każdego poranka, składać w Nim całą swoją nadzieję, czekać na Niego i wzywać Jego imienia — w. 23–25, 55.
 2. Kiedy psalmista wszedł do Bożego sanktuarium i uzyskał boskie spojrzenie na swoją sytuację i ją zrozumiał, mógł powiedzieć, że Bóg jest jego dziełem na wieki — Ps 73:17, 26:
 - a. W Bożym sanktuarium psalmista otrzymał pouczenie, żeby obierać za swój dział wyłącznie samego Boga i nic innego — w. 26.
 - b. Bóg zamierzył dla tych, którzy Go szukają, aby znaleźli oni wszystko w Nim i nie dali się odciągnąć od pełnego radowania się Nim.
- B. „Dobry jest Jahwe dla tych, którzy na Niego czekają, / dla duszy, która Go szuka” — Lm 3:25:
1. Choć Bóg jest prawdziwy, żywy, pełen współczucia i wierny, to często zwleka z wypełnieniem swego słowa, aby wystawić swój lud na próbę — Ps 27:14; 130:6; Iz 8:17; 30:18; 64:4.
 2. Czekać na wiecznego Boga to położyć kres samemu sobie, czyli zatrzymać się w swoim życiu, czynach i działaniach i przyjąć Boga w Chrystusie jako swoje życie, osobę i Tego, który nas zastępuje — 40:28, 31:
 - a. Musimy nauczyć się lekcji czekania na Pana — 30:18.

- b. To nie dzisiaj następuje ostateczne zwieńczenie; dlatego musimy czekać na Pana — 64:4.
- 3. Podczas gdy na Niego czekamy, powinniśmy Go szukać i wołać do Niego:
 - a. „Będziecie Mnie szukać i znajdziecie Mnie, gdy będziecie szukać całym swym sercem” — Jr 29:13.
 - b. „Wołaj do Mnie, a odpowiem ci i oznajmię ci rzeczy wielkie i ukryte, których nie znasz” — 33:3.

Poselstwo ósme

Boża ekonomia z udzielaniem się Boga w Księdze Jeremiasza

Wersety biblijne: Jr 2:13; 15:16; 17:7–8, 19–27; 23:5–6;
31:31–34; Hbr 8:8–12.

I. Księga Jeremiasza 17:7–8 mówi: „Błogosławiony mąż, który polega na Jahwe, którego ufnością jest Pan! Jest on jak drzewo zasadzone nad wodą, które nad potok zapuszcza swoje korzenie, nie boi się, gdy upał nadchodzi, lecz jego liść pozostaje zielony, i w roku posuchy się nie frasuje, i nie przestaje wydawać owoc”:

A. Wersety te można zrozumieć na dwa różne sposoby – zgodnie z naturalnym pojmowaniem i zgodnie z Bożą ekonomią; nie zajmują się one tak powierzchowną kwestią jak poleganie na Bogu po to, by otrzymać materialne błogosławieństwa; w rzeczywistości odnoszą się do Bożej ekonomii, która realizuje się dzięki Jego udzielaniu:

1. Objawienie zawarte w tej księdze objawia, że zgodnie z Bożą ekonomią ten, kto polega na Bogu, podobny jest do drzewa zasadzonego nad wodą, oznaczającego Boga jako źródło żywych wód (2:13a); nie polegamy jedynie na Bogu, ale sam Bóg jest również naszą ufnością w Niego.
 2. Drzewo rośnie nad wodą i wchłania z niej wszelkie bogactwa; to obraz Bożego udzielania; aby przyjąć boskie udzielanie, my, którzy jesteśmy drzewami, musimy wchłaniać Boga, który jest żywą wodą, żeby On się nam udzielił i dzięki temu stał naszym budulcem.
- B. Ta sama myśl, która się tu przewija, występuje w Liście do Koryntian 3:6, w którym Paweł mówi: „Ja zasadi-

łem, Apollos podlał, lecz wzrost dawał Bóg”; podlewanie służy wchłanianiu przez drzewo, wchłanianie zaś to przyjmowanie Bożego udzielania:

1. Drzewo rośnie przy pomocy Boga, Tego, który zaopatruje i który jest zasobem; zasób ten to bogactwa zaopatrującego Boga udzielone nam, roślinom, byśmy dorośli do Bożej miary; w ostatecznym rachunku rośliny i Bóg, Bóg i rośliny, są jedno, gdyż mają ten sam pierwiastek, esencję, skład i wygląd — Kol 2:19.
2. Wszyscy musimy zobaczyć, jak zasadniczą wagę ma wchłanianie Boga jako żywej wody w tym, byśmy ukonstytuowali się Jego pierwiastkiem i esencją i rośli wzrostem Bożym; tam, gdzie brakuje wzrostu w życiu, chrześcijańskie życie wierzących zamieni się w bałagan, życie kościoła dozna uszczerbku, a życie Ciała ulegnie zniszczeniu.
3. Aby wzrastać w życiu ze względu na zbudowanie Ciała Chrystusa, musimy wchłaniać Boga, zapuszczając w dół korzenie i wydając owoce w górę (Iz 37:31); oznacza to, że musimy mieć ukryty czas społeczności z Bogiem (Mt 6:6; 14:22–23); dla chrześcijanina wzmocnienie, oświecenie, radowanie się odpoczynkiem, radość, wierzenie, rozwiązywanie problemów, przewyciężanie prób, pokus i trudności oraz pocieszanie — wszystko to jest zależne od ukrytej społeczności z Bogiem za pomocą modlitwy i Bożego słowa (Dn 6:11; Kol 4:2; 2 Tm 3:14–17).

II. W Księdze Jeremiasza 17:19–27 znajdują się słowa o zachowywaniu Bożego szabatu; przestrzegamy Bożego szabatu, radując się Bogiem, odpoczywając w Nim i znajdując w Nim zaspokojenie jako źródłu żywych wód — 2:13:

- A. W Księdze Wyjścia 31:12–17 po długim fragmencie o budowaniu Bożego mieszkania następuje powtórzenie przykazania o przestrzeganiu szabatu; w świetle Listu do Kolosan 2:16–17 i Ewangelii Mateusza 11:28–30 Chrystus jest rzeczywistością odpoczynku szabatu – Hbr 4:7–9; Iz 30:15a:
1. Jeżeli umiemy jedynie pracować dla Pana, lecz nie potrafimy z Nim odpoczywać, postępujemy wbrew boskiej zasadzie:
 - a. Siódmego dnia Bóg odpoczął, ponieważ ukończył swe dzieło i się zadowolił; objawiła się Boża chwała, gdyż człowiek nosił Jego obraz, a Jego władza miała być sprawowana, aby pokonany został Jego wróg, szatan; jeśli tylko człowiek wyraża Boga i rozprawia się z Bożym wrogiem, Bóg może odpocząć – Rdz 1:26, 31; 2:1–2.
 - b. Później siódmy dzień upamiętniono jako szabat (Wj 20:8–11); siódmy dzień Boga był pierwszym dniem człowieka; człowiek po stworzeniu nie włączył się w Boże dzieło; wszedł w Boży odpoczynek.
 2. Człowiek został stworzony nie po to, żeby wpierv pracować, lecz żeby zadowolić się Bogiem i z Nim odpoczywać; u Boga to kwestia pracy i odpoczynku, ale u człowieka – odpoczynku i pracy; na tym polega boska zasada, że po radowaniu się w pełni Bogiem możemy razem z Nim pracować – por. Mt 11:28–30:
 - a. Jeśli nie wiemy, jak radować się Bogiem i Nim napełniać, to nie będziemy wiedzieli, jak wraz z Nim pracować i być jedno w Jego boskim dziele; człowiek korzysta z tego, czego Bóg dokonał w swoim dziele.
 - b. W dzień Pięćdziesiątnicy apostołowie napełnili się Duchem, co oznacza, że napełnili się rado-

ścią Chrystusa jako niebiańskiego wina; dopiero gdy napełnili się tą radością, zaczęli pracować z Bogiem w jedności z Nim — Dz 2:4a, 12–14.

- B. Jako Boży lud musimy nosić znak, że wpierw odpoczywamy z Bogiem, radujemy się Nim i jesteśmy Nim wypełnieni; potem pracujemy z Tym, który nas napełnia; ponadto nie tylko pracujemy z Bogiem, lecz także pracujemy, będąc z Nim jedno; jest On naszą siłą do pracy i energią do trudzenia się — Wj 31:13, 17.
- C. W życiu kościoła możemy czynić wiele rzeczy, ale nie radować się wpierw Panem ani Mu nie służyć, będąc z Nim jedno; tego typu służba prowadzi do duchowej śmierci i utraty społeczności w Ciele — w. 14–15.
- D. Pańska praca budowania kościoła powinna zaczynać się od radowania się Bogiem, co będzie oznaczało, że nie pracujemy dla Boga własnymi siłami, ale pracujemy, radując się Nim i będąc z Nim jedno; na tym polega przestrzeganie zasady szabatu, w którym Chrystus jest wewnętrznym odpoczynkiem w naszym duchu — 1 Kor 3:9; 15:58; 16:10; 2 Kor 6:1a.

III. Księga Jeremiasza to streszczenie całej Biblii; pro- roctwo Jeremiaszowe wskazuje, że jedynie Chry- stus może wypełnić Bożą ekonomię i jedynie On jest odpowiedzią na Boże wymagania w Jego eko- nomii; obraz przedstawiony przez Jeremiasza uka- zuje, że my jesteśmy niczym, a Chrystus jest dla nas wszystkim:

- A. Jeremiasz mówi o Chrystusie w kwestii wypełnienia Bożej ekonomii, że jest On naszą sprawiedliwością i naszym odkupieniem (23:5–6), że Bóg jest źródłem żywych wód (2:13), że Chrystus jest naszym pokarmem (15:16) i rzeczywistością nowego przymierza z jego błogosławieństwami (31:31–34; Hbr 8:8–12):

1. Z jednej strony, możemy powiedzieć, że nowe przymierze jest równoznaczne z Bożą ekonomią, gdyż jest treścią i substancją Bożej ekonomii — Jr 31:31–34; Hi 10:13; por. Ef 3:9:
 - a. Wszystkie główne elementy nowego przymierza stanowią treść Bożej ekonomii i Jego udzielania z Jego prawnym odkupieniem, jak również organicznym zbawieniem, które przebóstwa nas w celu zbudowania Ciała Chrystusa, znajdującęgo zwieńczenie w Nowej Jerozolimie.
 - b. Posługa apostołska to posługa służąca Bożej ekonomii nowego przymierza; ta właśnie posługa nowego przymierza skupia się na Bożej ekonomii — 1 Tm 1:3–4; por. 2 Kor 3:3, 6.
 2. Z jednej strony, możemy powiedzieć, że nowe przymierze stanowi dla Boga sposób na wypełnienie, realizację Jego ekonomii; Drugi List do Koryntian objawia, że posługa nowego przymierza służy realizacji wiecznej Bożej ekonomii — 2:12 — 4:1.
- B. Chrystus jest rzeczywistością nowego testamentu, nowego przymierza, rzeczywistości wszystkiego, czym Bóg jest i co dla nas dał; dlatego to Chrystus jest nowym przymierzem:
1. Zapisów jest wiele, ale wszystkie one są tak naprawdę jedną osobą — pneumatycznym Chrystusem — Iz 42:6; 49:8; Jr 31:31–34; Hbr 8:8–12; J 20:22; Ef 3:8.
 2. Dziedzictwo zapisane nam przez Pana w nowym testamencie jest niewyczerpane, abyśmy mogli go doświadczać i radować się nim poprzez Ducha na wieki — Hbr 9:15.
 3. Musimy obrać pradawne ścieżki naszych przodków i postępować na sposób nowego przymierza, które skupia się na Bożej ekonomii, sposób prowadzący do życia; obejścia to ścieżki szatańskich intryg od-

powiadających jego pokrętnym podstępom, które prowadzą do zagłady; iść obejściami to iść w dół, a obrać pradawne ścieżki, drogę pnącą się wzwyż, to iść w górę — Jr 18:15; por. Mt 7:13–14.

4. W nowym przymierzu, wiecznym przymierzu Bóg daje nam jedno serce i jedną drogę (Jr 32:39–41); jedno serce to takie, które kocha Boga, szuka Go, Nim żyje i jest ukonstytuowane Bogiem, żebyśmy stali się Jego wyrazem; jedna droga to sam Trójjedyny Bóg, który jest wewnętrznym prawem życia pełnym boskich możliwości (31:33–34); to jedno serce i ta jedna droga są jedynowierczością (Dz 1:14; 2:46; 4:24; Rz 15:6).

C. Jako Ten, który zasiada na tronie w niebiosach, Chrystus wykonuje teraz nowe przymierze — które pozostawił nam jako testament — wstawiając się za nami i usługując nam, żebyśmy wiedzieli o całej spuściźnie nowego testamentu, doświadczali jej i nią się radowali — Hbr 12:2; 7:25; 8:1–2:

1. Chrystus przez swoją śmierć uprawomocnił nowy testament — nowe przymierze, wolę — wykonuje go i egzekwuje w swoim zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu.
2. Nowe przymierze zapisano nam w charakterze nowego testamentu, a teraz w mistycznej sferze niebiańskiej posługi Chrystus wykonuje to, co zapisał w tym testamencie.
3. Chrystus jest teraz w niebiosach, żyjący, boski i kompetentny; ma moc wykonać nowy testament, nowe przymierze, w każdym szczególe, gdyż sprawia, że każdy jego zapis staje się dla nas dostępny i rzeczywisty:
 - a. Jako boski Arcykapłan Chrystus sprawuje nowe przymierze, wstawiając się za nami i modląc,

abyśmy zostali wprowadzeni w jego rzeczywistość — 7:25.

- b. Jako Pośrednik, Wykonawca nowego przymierza Chrystus w swej niebiańskiej posłudze wykonuje nowy testament i realizuje w nas każdy element jego zapisu — 8:6; 9:15; 12:24.
 - c. Jako Poręczyciel nowego przymierza, Chrystus jest rękojmią zapewniającą, że wszystko w nowym przymierzu zostanie spełnione; gwarantuje i zapewnia skuteczność nowego testamentu — 7:22.
 - d. Jako Sługa prawdziwego (niebiańskiego) przybytku, Chrystus służy nam spuścizną, błogosławieństwami nowego testamentu, sprawiając, że fakty nowego przymierza stają się skuteczne w naszym doświadczeniu — 8:2.
 - e. Jako wielki Pasterz owiec, Chrystus, pasąc nas, zwieńcza Nową Jerozolimę zgodnie z wiecznym Bożym przymierzem — 13:20.
- D. Aby otrzymać błogosławieństwa nowego przymierza, musimy odpowiedzieć na niebiańską posługę Chrystusa — 12:1–2; Kol 3:1:
- 1. Posługa Chrystusa w niebiosach, służąca wykonaniu nowego przymierza, wymaga odpowiedzi z naszej strony — Hbr 7:25; 4:16; 10:19, 22:
 - a. Przez całe stulecia Chrystus bezskutecznie starał się pozyskać grupę ludzi, którzy odpowiedzialiby na Jego posługę w niebiosach.
 - b. Dzięki Jego miłosierdziu i łasce jest dziś na ziemi w Pańskim odzyskiwaniu grupa ludzi, którzy odpowiadają na niebiańską posługę Chrystusa.
 - c. Podczas gdy Głowa jest w niebiosach i wstawia się za nami, usługując nam, my, Ciało, znajdujemy się na ziemi i odpowiadamy na niebiańską

- posługę Chrystusa, będąc jej odbiciem i odzwierciedlając to, co On czyni, aby wykonać nowe przymierze — Ef 1:22–23; 4:15–16; Dz 6:4.
2. Musimy mieć otwarte oczy, aby widzieć niebiańską wizję nowego testamentu, woli, wraz z całym jego zapisem — Ef 1:17–18; Dz 26:18–19:
 - a. Ojciec wszystko obiecał, a Pan Jezus wszystko dokonał; teraz wszystko to zostało szczegółowo spisane w Jego woli jako nasza spuścizna — Łk 22:20; Hbr 9:16–17.
 - b. Jeżeli mamy niebiańską wizję, dzięki której widzimy, że wszystkie Boże błogosławieństwa stanowią zapis Jego woli, będziemy modlili się nie jako nędzni żebracy, ale jako chwalebni spadkobiercy, którzy przyjmują swą spuściznę przez wiarę — Rz 8:17; Ef 3:6; Hbr 6:17; 1:14.
 - c. Jeżeli będziemy mieli niebiańską wizję nowego testamentu, nowego przymierza, zmieni się nasze spojrzenie, doznamy radykalnej zmiany i nie będziemy mogli przestać chwalić Pana— 2 Kor 5:13; Obj 5:6–13.
 - E. Potrzebujemy wszystkich dwudziestu siedmiu ksiąg Nowego Testamentu do objaśnienia Księgi Jeremiasza 31:31–34:
 1. Jeśli rozumiemy ten fragment w świetle całego Nowego Testamentu, to zobaczymy, że w tym nowym przymierzu mieści się kościół, królestwo Boże, Boże domostwo, dom Boży jako Boże mieszkanie w duchu, nowy człowiek i Ciało Chrystusa jako pełnia przetworzonego i zwieńczonego Trójjedyne Boga.
 2. Na koniec to nowe przymierze zaprowadzi okres tysiąclecia; ostatecznie i finalnie zaprowadzi Nową Jerozolimę w nowym niebie i nowej ziemi na wieczność.

Poselstwo dziewiąte

Boży sąd nad Egiptem i Babilonem

Wersety biblijne: Jr 46:2–28; 50:1, 8–16; 51:6–9, 24–25,
28–37, 44–45, 58–64.

I. Księga Jeremiasza przedstawia obraz tego, jak Bóg przychodzi, by ukarać i osądzić narody, które przedstawiają w formie typu aspekty świata – 46:2; 47:1; 48:1; 49:1, 7, 23, 28, 34; 50:1:

A. Gdy Jeremiasz przemawia na temat narodów, najpierw wymienia Egipt (46:2–28), a na końcu Babilon (rozdz. 50 – 51):

1. To pokazuje, że w Bożych oczach świat ma cechy wprawdzie Egiptu, a potem Babilonu.
2. W świetle obrazu ukazanego w Księdze Jeremiasza ostatnim sądzonym narodem jest Babilon; gdy Bóg go osądzi, sąd nad narodami się zakończy.

B. Aby Boża ekonomia się zrealizowała, kościół, nowotestamentowa Boża wybranka, musi zostać oddzielony od świata w każdym jego aspekcie – J 17:14, 16; Rz 12:2; 1 J 2:15–17.

II. Księga Jeremiasza 46:2–28 mówi o Bożym sądzie nad Egiptem:

A. Egipt przedstawia w formie typu świat zajmujący się zarabianiem na życie i przyjemnościami, wraz z szataniem – władcą świata, symbolizowanym przez faraona, władcę Egiptu – który zajmuje i zawłaszcza lud wybrany przez Boga ze względu na Jego ekonomię – Rdz 12:10; 41:57 – 42:3; Lb 11:4–6; Hbr 11:25; J 12:31:

1. Naród egipski oznacza królestwo ciemności, władzę ciemności – Kol 1:13; Mt 12:26.
2. Świat to nie jest źródło przyjemności; to miejsce tyranii; każdy aspekt świata jest formą tyranii – Ga 4:8.

3. Szatan zawłaszczył dla siebie wybrany lud Boży, przeznaczony do wypełnienia Bożego zamysłu, i trzyma go w świecie — Ef 2:2; Łk 13:11–12:
 - a. Istnieć to jedno, lecz istnieć dla boskiego zamysłu to coś zupełnie innego — Rz 8:28; Ef 1:11; 3:11; 2 Tm 1:9.
 - b. Szatan zawłaszczył dla siebie ludzi, którzy dbają wyłącznie o swoją egzystencję; nie obchodzi ich to, w jakim celu istnieją — Mt 6:25, 31–33.
 4. Bóg powołuje nas między innymi po to, by móc się nami posłużyć do wyprowadzenia innych z zawłaszczenia i tyranii szatana oraz świata — Dz 26:18; Ef 3:9.
- B. Świat to niegodziwy system ukształtowany w metodyczny sposób przez szatana — 1 J 2:15–17; Jk 4:4:
1. Bóg stworzył człowieka, żeby żył on na ziemi w celu wypełnienia Jego zamysłu, jednak wróg, szatan utworzył na tej ziemi światowy system przeciwny Bogu, żeby zawłaszczyć człowiekiem stworzonym przez Boga, i ujął go w ten system, wykorzystując do tego kulturę, edukację, przemysł, handel, rozrywkę i religię — Ef 3:11; Rdz 1:26–28; 2:8–9; 4:16–24.
 2. Wszystko, co znajduje się na ziemi, odnoszące się w szczególności do ludzkości, oraz wszystko, co znajduje się w powietrzu szatan usystematyzował w swoje królestwo ciemności, by zająć tym ludzi i udaremnić im realizację Bożego zamysłu oraz odebrać im radość z Boga — 1 J 2:15–17.
 3. Świat sprzeciwia się Bogu Ojcu, to, co w świecie, sprzeciwia się woli Bożej, a ci, którzy kochają świat, są Bożymi wrogami — w. 15–17; Jk 4:4.
 4. „Cały świat”, szatański system, „leży w rękach złego” — 1 J 5:19:

- a. *Cały świat* obejmuje szatański system świata i ludzi tego świata, upadły ród ludzki.
 - b. *Leży* znaczy biernie pozostaje w sferze wpływu złego, który dla siebie bezprawnie zawłaszczył świat i nim manipuluje; cały świat i ludzie tego świata biernie leżą w zawłaszczających i manipulatorskich rękach szatana, złego.
 - c. Słowo greckie przetłumaczone jako *zły* w Pierwszym Liście Jana 5:19 określa kogoś groźnego, szkodliwie złego, kto oddziałuje na innych, czyniąc ich złymi i występnyymi. Ten zły to szatan, diabeł, w którym leży cały świat.
5. Szatan wykorzystuje świat materialny i rzeczy, jakie są w świecie, żeby ostatecznie zarządzać tym wszystkim w królestwie Antychrysta; w owej godzinie światowy system sięgnie zenitu i każde jego ogniwo okaże się jako antychrześcijańskie — 2 Tes 2:3–12.
6. Chrystusowe dzieło na krzyżu osądziło niegodziwy szatański system tego świata, królestwo ciemności — J 12:31–32; 16:11:
- a. Przez śmierć na krzyżu Pan w podobieństwie ciała grzechu zniszczył szatana, który tkwi w ciele człowieka — Rz 8:3; Hbr 2:14.
 - b. Przeprowadzając w ten sposób sąd nad szatanem, osądził On także świat zależny od szatana — J 16:11.
 - c. Gdy więc wzniesiono Pana na krzyżu, odbył się sąd nad światem i jego władca, szatan, został wyrzucony precz — 12:31–32.

III. Księga Jeremiasza 50 – 51 mówi o Bożym sądzie nad Babilonem:

A. Babilon zaczął się od Babel — Rdz 10:8–10:

1. W Babel szatan doprowadził ród ludzki do buntu przeciwko Bogu, oddawania czci bożkom i wywyższenia ludzkiego „ja”; Babel więc stało się początkiem, źródłem buntu człowieka przeciwko Bogu, oddawania przez niego czci bożkom i wywyższania ludzkiego „ja” — 11:1–9.
2. Kontynuacją Babel był Babilon, w oczach Boga będący zwieńczeniem ludzkich rządów — Jr 50:1; Dn 2:32–34:
 - a. Nebukadnesar, król babiloński, był nawet utożsamiany z szatanem jako jego ucieleśnienie — Iz 14:4, 11–15.
 - b. Babilon zniszczył Boże święte miasto i świętą świątynię oraz uprowadził do niewoli święty Boży lud i zabrał naczynia z Bożej świątyni — 2 Krn 36:17–20.
- B. W Księdze Objawienia 17 — 18 Cesarstwo Rzymskie, przywrócone do dawnego stanu, jest nazwane Wielkim Babilonem i ma dwa aspekty: religijny i materialny:
 1. Siedemnasty rozdział odsłania Babilon religijny — odstępczy Kościół rzymskokatolicki:
 - a. W Bożych oczach Babilon to Kościół rzymskokatolicki, który pod wieloma względami kontynuuje judaizm i który zasymilował wiele elementów z pogaństwa.
 - b. W wersecie 17:1 prostytutka to odstępczy Kościół rzymskokatolicki.
 - c. Ponieważ Bóg nienawidzi odstępczego kościoła, na początku wielkiego ucisku sprawi On, że Antychryst wraz z jego dziesięcioma królami zniszczy Kościół rzymskokatolicki — w. 16–17.
 2. Osiemnasty rozdział Księgi Objawienia ukazuje Babilon materialny — miasto Rzym:

- a. W rozdziałach siedemnastym i osiemnastym wymieszane są razem dwa aspekty Babilonu – aspekt religijny i aspekt materialny:
 - 1) prostytutka z wersetu 17:16 oznacza Babilon religijny, czyli Kościół rzymskokatolicki, natomiast kobieta z wersetu 18 oznacza Babilon materialny, czyli miasto Rzym.
 - 2) Ponieważ Wielki Babilon posiada dwa aspekty, wyjście z niego oznacza opuszczenie Babilonu zarówno religijnego, jak i materialnego – 18:4.
 - b. Babilon materialny, miasto Rzym, stanie się w oczach Boga godny nienawiści, ponieważ stał się źródłem zarówno diabelskiej polityki, jak i diabelskiej religii – w. 6–8, 20–24.
 - c. Chrystus jako inny Anioł zaświeci nad ziemią, aby mocą swej wielkiej władzy zniszczyć Wielki Babilon, miasto Rzym – w. 1–2.
- C. Zasada Babilonu polega na mieszaniu rzeczy ludzkich ze Słowem Bożym oraz spraw ciała ze sprawami Ducha – 17:1–5:
1. Babilon jest mieszkanką rzeczy boskich z tym, co jest związane z bożkami:
 - a. Król tego imperium, Nebukadnesar, spalił dom Boży w Jerozolimie, uprowadził z Bożego domu naczynia przeznaczone do oddawania czci Bogu i umieścił je w świątyni swych bożków w Babilonie – 2 Krn 36:6–7; Ezd 1:11.
 - b. W Nowym Testamencie mieszanica ta jest powiększona i przyjmuje postać Wielkiego Babilonu – Obj 17:3–5.
 2. Musimy usunąć się z każdej sytuacji, w której zmieszana jest moc ludzka z Bożą mocą, ludzka zdolność

- z Bożym dziełem oraz ludzkie opinie z Bożym słowem — 18:4, przyp. 1.
- D. Dojdzie do dwóch upadków Wielkiego Babilonu — upadku Babilonu religijnego oraz upadku Babilonu materialnego — 14:8; 18:2:
1. Upadek Babilonu religijnego będzie miał miejsce na początku wielkiego ucisku — 17:16–17.
 2. Upadek Babilonu materialnego będzie miał miejsce pod koniec wielkiego ucisku — 18:2, 21.
 3. Chwała oddawana w 19:1–4 wiąże się bardziej z upadkiem Babilonu religijnego niż z upadkiem Babilonu materialnego, ponieważ Bóg bardziej nie nawidzi Babilonu religijnego niż materialnego.
- E. Bóg osądzi Babilon w takim stopniu, że nic z niego nie zostanie we wszechświecie:
1. Zarówno Izajasz, jak i Jeremiasz prorokowali, że jak tylko Babilon zostanie zniszczony, jego dawny wygląd nie powróci — Iz 14:22–23; Jr 50:39; 51:62.
 2. Gdy pod koniec wieku Bóg zniszczy zarówno Babilon religijny, jak i polityczny, zakończy się sąd nad Babilonem, o czym prorokowano w rozdziałach 50 — 51.
 3. Wielki Babilon zostanie zniszczony, usunięty z ziemi i wrzucony do jeziora ognistego, i nastanie Nowa Jerozolima, która stanie się czołowym centrum wiecznego Bożego królestwa w nowym niebie i nowej ziemi — Obj 11:15; 21:2, 10–11.

Poselstwo dziesiąte

Obietnica, prorocstwo, resztki i odzyskiwanie

Wersety biblijne: Jr 25:11; 29:10–11, 14; 30:1–3, 10–11, 16–19;
31:1–9, 11–13; 33:6.

I. Bóg wybrał dzieci Izraela i uczynił je swoim ludem, typem kościoła – Rz 9:11–13; Dz 7:38:

- A. Dzieci Izraela, wybrany Boży lud, są największym zbiorowym typem kościoła – 1 Kor 10:1–11.
- B. Ten typ pokazuje nam, że kościół został wybrany i odkupiony przez Boga, raduje się Chrystusem i Duchem Boga, raduje się Chrystusem i Duchem Boga, jako zaopatrzeniem w życie, buduje Boże mieszkanie, dziedziczy Chrystusa jako dział, ulega degradacji, dostaje się do niewoli, jest odzyskiwany i oczekuje przyjścia Chrystusa.

II. Jahwe obiecał odwrócić niewolę Izraela i przywieść go na powrót do ziemi – Jr 16:15; 30:1–3, 10–11, 16–19; 31:1–9, 11–13:

- A. „Albowiem Ja wiem, jakie myśli mam o was – mówi Pan – myśli o pokoju, a nie o niedoli, aby zgotować wam przyszłość i natchnąć nadzieją” – 29:11.
- B. „Miłością odwieczną cię umiłowalem, dlatego przyciągam cię w swej łaskawości” – 31:3.
- C. „Odmienię wasz los i zgromadzę was ze wszystkich narodów i ze wszystkich miejsc, do których was rozproszyłem – mówi Pan – i sprowadzę was z powrotem do miejsca, skąd skazałem was na wygnanie” – 29:14.
- D. „Znowu cię odbuduję i będziesz odbudowana, panno izraelska, znowu przyozdobisz się w swoje bębenki i wyjdiesz w korowodzie weselących się” – 31:4.
- E. „Przybędą z okrzykami radości na wzgórzu Syjonu. I zbiegną się do dóbr Jahwe [...]. Dusza ich będzie jak sad nawodniony, już dłużej omdlewać nie będą” – w. 12.

F. „Ich żałobę obrócę w wesele, pocieszę ich i rozweselę po ich smutku” – w. 13.

III. Jeremiasz prorokował, że niewola Izraela w Babilonie potrwa siedemdziesiąt lat – 25:11:

A. Słowo na temat siedemdziesięciu lat pocieszyło Jeremiasza i zapewniło go, że żałosna sytuacja, w jakiej znalazł się jego kraj i lud, świątynia i miasto, potrwa jedynie siedemdziesiąt lat – 29:10; Za 7:5.

B. Tak jak Bóg oddał lud w niewolę, tak przyprowadzi go z powrotem, już nie jako jeńców, ale tryumfujących wojowników – 2 Krn 36:21–23.

C. Ponieważ Daniel zrozumiał proroctwa zawarte w Księdze Jeremiasza 25:11–12 i 29:10–14 na temat siedemdziesięciu lat niewoli Izraela, zwrócił swe oblicze „do Pana Boga, by szukać go modlitwą” – Dn 9:2–3:

1. Daniel, Boży współpracownik na ziemi, zrozumiał Bożą wolę na podstawie Pism i modlił się o nią zgodnie z Pismem Świętym.
2. Daniel znał Boży zamiar sprowadzenia dzieci Izraela do ziemi, żeby odbudowały one Jerozolimę, więc o to się modlił; powrót dzieci Izraela do Jerozolimy był wypełnieniem przez Boga modlitwy Daniela.

IV. Jahwe powiedział, że zbierze resztkę swego stada z ziem, dokąd ich wypędził, i przyprowadzi znowu na ich pastwisko i będą płodni i się rozmnożą – Jr 23:3:

A. Gdy minęło siedemdziesiąt lat niewoli, Bóg przyszedł, by wezwać dzieci Izraela do powrotu z Babilonu do Ziemi Świętej – 25:11:

1. Gdy Bóg wezwał swój lud do powrotu do Jego wybranej ziemi, odpowiedzieli na to nieliczni; większość pozostała w niewoli.

2. Jedynie niewielka ich liczba powróciła do wybranej ziemi; ci, którzy wrócili do Jerozolimy, żeby odbudować świątynię, stanowili resztkę Bożego ludu — Ezd 1:3; 2:1–67.
 3. Bóg obiecał, że Jego lud wróci do Jerozolimy po upływie siedemdziesięciu lat niewoli w Babilonie (Jr 25:11; 29:10); w Księgach Ezdrasza i Nehemiasza zgodnie z tą obietnicą resztką wróciła.
- B. Dzisiaj w Pańskim odzyskiwaniu stanowimy resztkę Bożego ludu, która powróciła do pierwotnego Bożego zamiaru, podczas gdy liczni prawdziwi wierzący pozostają w rozproszeniu i w niewoli — Ps 126:1–4:
1. Jesteśmy członkami Ciała Chrystusa, którzy powrócili na pierwotne podłoże jedności i stoją tu jako Boża resztką — Pwt 12:5.
 2. Większość chrześcijan pozostaje w niewoli; jedynie nieliczna resztką wróciła na podłoże właściwe dla Bożej budowli — w. 11; 16:2; Ps 132:13–14.
- C. Powrót dzieci Izraela z Babilonu do Jerozolimy był przygotowaniem drogi na przyjście Chrystusa — Mi 5:1; Mt 2:4–6; Łk 2:4–7:
1. Pierwsze Pańskie przyjście było uzależnione od powrotu Bożego ludu z niewoli w Babilonie do Ziemi Świętej:
 - a. Zgodnie z proroctwem zawartym w Księdze Micheasza 5:1 Chrystus miał się narodzić w Betlejem.
 - b. Aby to proroctwo się wypełniło, Boży lud musiał znaleźć się w Ziemi Świętej — Mt 2:4–6; Łk 2:4–7.
 - c. Resztką jeńców, która wróciła, posłużyła Bogu za narzędzie do odbudowy świątyni i przygotowania warunków do pierwszego przyjścia Chrystusa — Mi 5:2.

- d. Jeśli by resztką nie powróciła do Ziemi Świętej, Chrystus nie miałby jak przyjść na ziemię poprzez wcielenie — Łk 1:35; 2:4–7.
- 2. Podobnie drugie przyjście Chrystusa jest uzależnione od powrotu resztki Jego nowotestamentowych wierzących z niewoli w Babilonie, zdegradowanym chrześcijaństwie, na jedyne podłoże jedności w celu zbudowania kościoła, duchowego Bożego domu — Ef 2:21–22; Obj 2:1; 1 Tm 3:15; 1 P 2:5:
 - a. Pan wzywa resztkę swego ludu, żeby zaspokoili Jego potrzebę, a mianowicie wyszła z niewoli babilońskiej i powróciła na właściwe podłoże kościoła — Obj 18:4; Iz 52:11; Jr 50:8; 51:6, 9, 45.
 - b. Pański zamiar nie polega na tym, by ożywić chrześcijaństwo jako całość, ale wezwać resztkę z Jego ludu, która chętnie poniesie koszt i pójdzie za Nim ze względu na wypełnienie Jego zamysłu i zbudowanie jako część Ciała — Mt 16:18; 18:17; Ef 1:22–23; 2:21–22; 4:16; Obj 1:11; 22:16.

V. Jahwe rzekł, że przyniesie odzyskiwanie do dzieci Izraela — Jr 30:17; 33:6:

- A. Jahwe obiecał, że przyniesie Jerozolimie odzyskiwanie i uzdrowienie — w. 6.
- B. Powiedział, że objawi im obfitość pokoju i prawdy i oczyści ich z wszelkiej niegodziwości oraz wszystkie je odpuści, którymi grzeszyli przeciwko Niemu i popełniali wykroczenia — w. 6–8.
- C. Jahwe złożył dalszą obietnicę, że Jerozolima będzie dla Niego imieniem radości oraz pochwałą i chwałą przed wszystkimi narodami — w. 9.

VI. Powrót dzieci Izraela z niewoli przedstawia w formie typu odzyskiwanie kościoła — Ezd 1:3–11; Ne 2:11, 17:

- A. Gdy mówimy o odzyskiwaniu kościoła, mamy na myśli, że początkowo coś istniało, ale uległo utraceniu i zniszczeniu i teraz zachodzi potrzeba, by przywrócić to do pierwotnego stanu — Mt 16:18; 18:17.
- B. Ponieważ kościół w ciągu wielu wieków swoich dziejów uległ degradacji, wymaga odtworzenia zgodnie z pierwotnym zamiarem Boga — 1 Kor 1:2; 12:27; Rz 12:4–5; 16:1, 4–5; Obj 1:11; 22:16.
- C. Odzyskanie dzieci Izraela oznaczało przyprowadzenie ich z Babilonu do Jerozolimy; odzyskiwanie kościoła obejmuje powrót z zawłaszczającego i dzielącego podłoża, symbolizowanego przez Babilon — Ps 126:1–4; 133:1.
- D. Dzieci Izraela wróciły do Jerozolimy, na jedyne podłoże ustanowione przez Boga, z wszystkimi naczyniami z Bożej świątyni, uprzednio zabranymi do Babilonu — 2 Krn 36:18; Ezd 5:14; 6:5:
 - 1. Jerozolima stanowiła centrum, w którym Boży lud oddawał Mu cześć, i to jedyne centrum zachowywało jedność Bożego ludu; z tego powodu zachodziła konieczność sprowadzenia Bożego ludu do Jerozolimy, jedyne podłoże ustanowione przez Boga — Pwt 12:11; 16:2; 26:2.
 - 2. Te naczynia, wykonane ze srebra i złota, oznaczają bogactwo Chrystusa i różne aspekty doświadczania Go — Ef 3:8.
 - 3. Dzisiejszy Babilon nie tylko pojmał Boży lud, lecz także zrabował całe bogactwo z Bożej świątyni; teraz Pan chce nie tylko wezwać swój wierny lud z Babilonu i przyprowadzić go z powrotem do właściwego życia kościoła, lecz także odzyskać różne aspekty Chrystusa, które utracono — w. 17–19; Kol 1:15–20; 2:16–17; 3:4.

E. Odzyskiwanie kościoła jest również przedstawione w formie typu przez odbudowę Bożej świątyni, domu Bożego, w Jerozolimie i odbudowę tego miasta — Ezd 1:3; Ne 2:11, 17; Ps 26:8; 36:8–9; 46:1, 5; 47:2, 6–8:

1. Świątynia, miejsce Bożej obecności, potrzebowała ochrony; mur miasta stanowił obronę dla świątyni.
2. Aby zrozumieć, jaki zachodzi związek między domem a miastem w Nowym Testamencie, musimy uświadomić sobie, że kościół jest powiększeniem Chrystusa i Jego przyrostem — J 3:29–30; Ef 4:13; Kol 2:19:

- a. Pierwszy krok na drodze powiększania się Chrystusa to kościół, który jest domem Bożym, złożonym ze wszystkich wierzących, umieszczonych razem, żeby stanowić przyrost Chrystusa — Ef 2:21–22.
- b. Drugi krok na drodze powiększania się Chrystusa to kościół, który jest miastem; kościół, który jest domem, musi się powiększyć, żeby być kościołem, który jest miastem — Mt 5:14; Obj 3:7, 12; 21:9–10.
- c. Budowanie kościoła, który jest domem i miastem, stanowi centrum wiecznego Bożego zamysłu — Ef 2:21–22; 1 Tm 3:15; Obj 21:2–3.

3. Jeśli nie zostanie odzyskane życie kościoła, czyli jeśli Boży lud nie powróci z Wielkiego Babilonu do życia kościoła, Chrystus nie będzie mógł zrealizować swego powrotu — 1:7:

- a. Dlatego właśnie Pan u kresu czasów pracuje nad odzyskaniem kościoła — w. 11; 3:7–10; 22:16; 1 Kor 12:27; 1:2.
- b. Odzyskanie to będzie przygotowaniem i podstawą dla ponownego przyjścia Chrystusa — Obj 1:7; 3:11; 19:7–9; 22:7, 12, 20.

Poselstwo jedenaste

Pasterze według Bożego serca

Wersety biblijne: Jr 2:8; 3:15; 10:21; 23:1–4; Iz 40:11; Ez 34:11–31;
J 10:11; Hbr 13:20–21; 1 P 2:25; 5:2, 4; Obj 7:16–17.

I. Jahwe mówił przez proroka Jeremiasza o pasterzach, władcach – Jr 2:8; 10:21:

- A. Pasterze, władcy, uchybili Jahwe; nie szukali Go, a ich trzody uległy rozproszeniu – 2:8; 10:21.
- B. Pasterze wygubili i rozproszyli owce pastwiska Jahwe – 23:1–2.
- C. Jahwe obiecał, że zgromadzi resztę swego stada i sprowadzi je na jego pastwisko i ustanowi nad nim pasterzy, którzy będą je paść, i będzie owocne i się rozmnoży – w. 3–4.
- D. Jahwe obiecał, że da Izraelowi pasterzy według swego serca; oni przekażą ludowi Bożemu właściwe poznanie i zrozumienie Boga – 3:15.

II. Zarówno Stary, jak i Nowy Testament objawiają Chrystusa jako Pasterza według Bożego serca – Iz 40:11; Ez 34:11–31; J 10:11; Hbr 13:20–21; 1 P 2:25; 5:4; Obj 7:16–17:

- A. Jako Ten, który jest potężny, i Ten, który włada i sądzi, Chrystus przychodzi, żeby być Pasterzem; otacza troską swe stado w ten sposób, że włada owcami i je koryguje oraz karmi stado, gromadzi baranki swoim ramieniem, nosi na piersi i prowadzi tych, którzy karmią młode – Iz 40:10–11; Mt 2:6; 9:36.
- B. Księga Ezechiela 34:11–31 prorokuje o tym, że sam Pan przyjdzie jako Pasterz, żeby szukać swych owiec i za nimi się rozglądać:
 - 1. Pan jako Pasterz wyprowadzi swój lud, owce, z narodów i przyprowadzi znowu do ziemi Kanaan, przedstawiającej w formie typu wszechzawiera-

- jącego Chrystusa, który jest przyznanym działem Bożego ludu, by mieszkał on na wysokich górach, oznaczających zmartwychwstałego i wyniesionego na niebiosa Chrystusa – w. 11, 14.
2. Gdy Pan Jezus przychodzi jako Pasterz po to, by otoczyć nas troską, przychodzi również jako Król, by nami rządzić; w wyniku tej troski okazujemy Mu posłuszeństwo jako naszemu Królowi, i poddajemy się Jego królowaniu i tronowi w nas – w. 23–24.
- C. Chrystus jest dobrym Pasterzem, wielkim Pasterzem, Arcypasterzem i Pasterzem naszych dusz – J 10:9–17; Hbr 13:20–21; 1 P 5:4; 2:25:
1. Pan Jezus jako dobry Pasterz przychodzi, żebyśmy mieli życie i mieli je w obfitości – J 10:10–11:
 - a. Położył życie swej duszy, swe ludzkie życie, aby dokonać odkupienia dla owiec, aby miały one udział w Jego życiu *zoe*, Jego boskim życiu – w. 11, 15, 17.
 - b. Wyprowadza swe owce z zagrody i wprowadza w siebie jako pastwisko, miejsce, w którym owce się karmią i mogą jeść z Niego za darmo oraz gdzie On je karmi – w. 9.
 - c. Pan utworzył z wierzących pochodzenia żydowskiego i pogańskiego jedno stado (kościół, Ciało Chrystusa), za sprawą pasienia – w. 16.
 2. Bóg wzbudził z martwych „naszego Pana Jezusa, wielkiego Pasterza owiec, we krwi wiecznego przymierza” – Hbr 13:20:
 - a. Wieczne przymierze jest przymierzem nowego testamentu, polegającym na zyskaniu stada, którym jest kościół; prowadzi to do powstania Ciała Chrystusa, które znajdzie swe zwieńczenie w Nowej Jerozolimie.

- b. Pan jako wielki Pasterz sprawia, że zawartość nowego przymierza staje się dla nas rzeczywista i wprowadza nas w doświadczanie wszystkich pozytywnych spraw, objawionych w Liście do Hebrajczyków, i radowanie się nimi — 8:8–13; 1:1–3; 2:9–18; 5:6–10, 14; 7:16, 22, 24–26; 13:1, 8, 12–15.
- 3. Chrystus jako Arcypasterz pasie swe stado za pośrednictwem starszych kościoła — 1 P 5:4:
 - a. Bez pasienia przez starszych kościoł nie może zostać zbudowany — w. 2.
 - b. Pasienie przez starszych powinno być Chrystusowym pasieniem przez nich.
- 4. Jako Pasterz naszych dusz pneumatyczny Chrystus dogląda naszego wewnętrznego stanu, troszcząc się o to, w jakim położeniu znajduje się nasza wewnętrzna istota — 2:25:
 - a. Pasie nas, dbając o dobro duszy i sprawując nadzór nad stanem wewnętrznej istoty.
 - b. Ponieważ mamy bardzo skomplikowaną duszę, potrzebujemy Chrystusa, który jest życiodajnym Duchem w naszym duchu, żeby pasł nas w duszy, troszczył się o nasz umysł, emocje i wolę oraz nasze problemy, potrzeby i rany.
 - c. Pan jako Pasterz naszych dusz przywraca naszą duszę i daje jej odpoczynek — Ps 23:3a; Mt 11:28–30.
- 5. W wieczności przyszłej Chrystus będzie wiecznym Pasterzem, który przyprowadzać nas będzie do źródła wód życia — Obj 7:16–17:
 - a. Chrystus jako wieczny Pasterz będzie prowadził nas w samego siebie jako źródła wód życia, żebyśmy radowali się wiecznym udzielaniem Trójjedynego Boga — w. 17a.

- b. Będzie nam dostarczana woda życia, a wody łez — otarte — w. 17b.
- c. Ponieważ w wieczności Chrystus roztoczy swe pasienie, nie będzie już łez, głodu ani pragnienia — tylko radość — w. 16–17.

III. W swej niebiańskiej posłudze Pan Jezus kontynuuje pasienie, które rozpoczął w posłudze ziemskiej — Hbr 13:20–21:

- A. W Ewangelii Jana 21:15–17 Pan zlecił Piotrowi karmić Jego baranki i paść Jego owce podczas Jego nieobecności, gdy przebywa w niebiosach; dokonała się inkorporacja apostołskiej posługi z niebiańską posługą Chrystusa, czego celem było pasienie Bożego stada:
 - 1. To, co Pan czynił w niebiosach, apostołowie wykonywali na ziemi, żeby realizować Jego niebiańską posługę — Hbr 13:20–21; J 21:15–17.
 - 2. Jeśli chodzi o pasienie, apostołska posługa współdziała z niebiańską posługą Chrystusa — w. 15–17.
- B. Apostoł Paweł stanowi wzór pasienia świętych we współdziałaniu z Chrystusowym pasieniem w Jego niebiańskiej posłudze — Hbr 13:20–21; 7:25–26; 1 Tm 1:16; 2 Kor 1:3–4; Dz 20:20:
 - 1. Paweł pasł świętych niczym karmiąca matka i nawołujący ojciec — 1 Tes 2:7–8, 11–12.
 - 2. Paweł pasł świętych z Efezu w ten sposób, że uczył ich „publicznie oraz po domach” (Dz 20:20) i przez całe trzy lata ze łzami napominał każdego świętego (w. 31, 19), ogłaszając im całe postanowienie Boga (w. 27).
 - 3. Serce Pawła się rozszerzyło, żeby przejawiać bezpośrednią troskę usługującego życia — 2 Kor 7:2–3; 1 Tes 2:8; Flp 2:19–20.
 - 4. Paweł zszedł do poziomu słabych, żeby ich pozyskać — 2 Kor 11:28–29; 1 Kor 9:22; por. Mt 12:20.

5. Jako człowiek, który kocha kościół w jedności z Chrystusem kochającym kościół, Paweł pragnął oddać to, co miał, cały swój dobytek, i to, czym był w swej istocie, dla dobra świętych, żeby zbudować Ciało Chrystusa — Ef 5:25; 2 Kor 12:15; 11:28–29.

IV. Ci, którzy pasą Boże stado, powinni paść według Boga — 1 P 5:2:

- A. Paść według Boga to paść według tego, czym Bóg jest w swoich przymiotach — Rz 9:15–16; 11:22, 33; Ef 2:7; 1 Kor 1:9; 2 Kor 1:12.
- B. Paść według Boga to paść według Jego natury, pragnienia, sposobu i chwały, a nie według naszych upodobań, interesów, zamysłu i usposobienia.
- C. Abyśmy pasli według Boga, musimy się stać Bogiem w życiu, w naturze, wyrazie i funkcji — J 1:12–13; 3:15; 2 P 1:4:
 - 1. Musimy być powieleniem Chrystusa, wyrazem Boga, żebyśmy w naszym pasieniu wyrażali Boga, a nie własne „ja” z jego usposobieniem i dziwactwami — J 1:18; Hbr 1:3; 2:10; Rz 8:29; Ga 4:19.
 - 2. Musimy się stać Bogiem w życiu w Jego funkcji pasienia stada Bożego według tego, czym On jest, i celu, jaki ma w swej ekonomii — Ef 4:16; Obj 21:2.
 - 3. Gdy jesteśmy jedno z Bogiem, stajemy się Nim w życiu i w naturze oraz jesteśmy Bogiem w pasieniu innych — 1 J 5:11–12; 2 P 1:4; 1 P 5:2.

V. Pasienie, jakie buduje Ciało Chrystusa, jest wzajemnym pasieniem — 1 Kor 12:23–26:

- A. Paść to otoczyć stado wszechzawierającą, czułą troską — J 21:15–17; Dz 20:28.
- B. Wszyscy wierzący, niezależnie od etapu duchowego wzrostu, potrzebują pasienia.
- C. Wszyscy musimy podlegać organicznemu pasieniu Chrystusa i być z Nim jedno, żeby paść innych — 1 P 2:25; J 21:16.

- D. Musimy paść Boże stado według miłującego i przebaczącego serca Ojca oraz według poszukującego, znajdującego i pasącego ducha Syna — Łk 15:4–24, 32.
- E. Jesteśmy zarówno owcami, jak i pasterzami i pasimy oraz przyjmujemy pasienie we wzajemności; dzięki temu wzajemnemu pasieniu Ciało buduje samo siebie w miłości — Ef 4:16.

Poselstwo dwunaste

Doświadczając zawartości nowego przymierza oraz radować się nią zgodnie z duchowym doświadczeniem ze względu na realizację Bożej ekonomii

Wersety biblijne: Jr 31:31–34; Hbr 8:8–12; Rz 8:2, 28–29; 12:1–2.

I. Na podstawie tego, że Jeremiasz prorokował na temat nowego przymierza, jego starotestamentową księgę można uznać również za księgę nowotestamentową; musimy zobaczyć i przywłaszczyć sobie zawartość nowego przymierza, jako że Bóg to nam zapisał – Jr 31:31–34; Hbr 8:8–12:

A. W nowym przymierzu przedmiotem obietnicy są cztery błogosławieństwa:

1. Przejednanie za nasze niesprawiedliwości i puszczenie w niepamięć (odpuszczenie) naszych grzechów – w. 12.
2. Danie nam prawa życia poprzez danie nam boskiego życia – w. 10a.
3. Przywilej polegający na tym, że Bóg jest naszym Bogiem, a my jesteśmy Jego ludem – w. 10b.
4. Funkcja życia, pozwalająca nam poznać Go za pośrednictwem życia, które jest w nas – w. 11.

B. Ponieważ przebaczenie grzechów jest jedynie drogą do osiągnięcia Jego celu, Pismo Święte umieszcza je na samym końcu; jak jednak wynika z naszego duchowego doświadczenia, najpierw uzyskujemy oczyszczenie pochodzące z przebaczenia; następnie radujemy się Bogiem jako prawem życia, stajemy się ludem Bożym w sferze tego prawa życia, a potem głębiej poznajemy Boga w wewnętrzny sposób – por. w. 12.

II. „Bo dam się przejednać względem ich niesprawiedliwości, a ich grzechów w żadnym razie już więcej pamiętać nie będę” – w. 12; Jr 31:34b:

- A. Chrystus dokonał przejednania za nasze grzechy, aby ułagodzić Bożą sprawiedliwość, pojednać nas z Bogiem przez zaspokojenie wymagań Bożej sprawiedliwości – Hbr 2:17.
- B. Drogocenna i wszechskuteczna krew Chrystusa rozwiązuje wszystkie nasze problemy, dzięki czemu możemy stale trwać w społeczności z Bogiem i nieustannie radować się Jego organicznym zbawieniem – 1 J 1:7–9; 2:1–2:
 - 1. Odkupieńcza krew Pana oczyściła nas przed Bogiem na wieki, raz na zawsze (Hbr 9:12, 14); oczyszczenie to jest skuteczne i nie wymaga powtórzenia.
 - 2. W sumieniu jednak potrzebujemy na bieżąco zastosować stałe, dokonane raz na zawsze oczyszczenie drogocenną krwią Pana za każdym razem, kiedy nasze sumienie zostaje oświecone boskim światłem podczas społeczności z Bogiem.
 - 3. Kiedy Bóg nam przebacza, wymazuje nasze grzechy ze swojej pamięci i już dłużej ich nie pamięta; przebaczenie grzechów oznacza usunięcie zarzutów, jakie stawia nam grzech wobec Boga, dzięki czemu możemy być wybawieni od kary Bożej sprawiedliwości – J 5:24:
 - a. Kiedy Bóg wybacza nam grzechy, sprawia, że te grzechy, które popełniliśmy, odstępują od nas – Ps 103:12; Kpł 16:7–10, 15–22.
 - b. W rezultacie otrzymania Bożego przebaczenia grzechów trwamy w bojaźni wobec Boga i kochamy Go w przywróconej społeczności z Nim – Ps 130:4; Łk 7:47.

C. Drogocenna krew Chrystusa zaspokaja Boga, stanowi przystęp wierzących do Niego i przewyższa wszelkie oskarżenia wroga (Wj 12:13; Ef 2:13; 1 P 1:18–19; Hbr 10:19–20, 22; 9:14; 1 J 1:7, 9; Obj 12:10–11); ta drogocenna Pańska krew jest również krwią wiecznego przymierza (Mt 26:28; Hbr 13:20), przedstawioną w formie typu przez krew, za pomocą której arcykapłan wchodził do Świętego Świętych w szesnastym rozdziale Księgi Kapłańskiej:

1. Krew przymierza uzdalnia nas do wejścia do praktycznego Świętego Świętych (Hbr 10:19–20), naszego ducha (Ef 2:22; 2 Tm 4:22), żebyśmy radowali się Bogiem, a On wlewał w nas siebie.
2. W świetle objawienia zawartego w Nowym Testamencie nie tylko wnosi się nas do Bożej obecności za pomocą krwi przymierza — wnosi się nas w samego Boga; odkupieńcza i oczyszczająca krew wnosi nas w Boga.
3. Krew przymierza służy głównie temu, by Bóg był naszym działem, którym się radujemy — por. Ps 27:4; 73:16–17, 25; 1 Kor 2:9; Hbr 10:19–20.
4. Wreszcie, krew Chrystusa — krew nowego przymierza (Mt 26:28; Łk 22:20) — wprowadza Boży lud w lepsze rzeczy nowego przymierza, w którym Bóg daje swojemu ludowi nowe serce, nowego ducha, swojego Ducha, wewnętrzne prawo życia (wskazujące na Boga wraz z Jego naturą, życiem, przymiotami i cnotami) i zdolność życia do poznawania Boga (Jr 31:33–34; Ez 36:26–27; Hbr 8:10–12).
5. Na koniec krew przymierza, wiecznego przymierza (13:20), uzdalnia Boży lud do służenia Bogu (9:14) i wprowadza go w pełne radowanie się Bogiem, który jest jego działem (drzewem życia i wodą życia) teraz, a także na wieczność (Obj 7:14, 17; 22:1–2, 14, 17).

III. „Dam prawa moje w ich umysł i na ich sercach je wypiszę” – Hbr 8:10; Jr 31:33a:

- A. Centrum nowego przymierza stanowi wewnętrzne prawo życia; prawo boskiego życia, prawo Ducha życia (Rz 8:2) to automatycznie działająca zasada i samorzutna moc boskiego życia.
- B. Trójjedyny Bóg został przetworzony w wyniku wcielenia, ukrzyżowania, zmartwychwstania i wniebowstąpienia i stał się prawem Ducha życia, zainstalowanym w naszym duchu; prawo to jest prawem „naukowym”, automatycznie działającą zasadą – w. 2–3, 11, 34, 16.
- C. Dzisiaj więc Boga z człowiekiem opiera się całkowicie na prawie życia; każde życie posiada pewne prawo, a nawet nim jest; Boże życie to najwyższa forma życia, a prawo tego życia to najwyższe prawo – por. Prz 30:19a; Iz 40:30–31.
- D. Ósmy rozdział Listu do Rzymian, którego tematem jest prawo Ducha życia (w. 2), można uznać za rozdział, na którym skupia się Biblia i który stanowi centrum wszechświata; jeśli zatem doświadczamy tego rozdziału, znajdujemy się w tym centrum wszechświata:
 - 1. Bóg jest teraz w nas niczym prawo, które działa automatycznie, samorzutnie i bezwiednie, by uwolnić nas od prawa grzechu i śmierci; stanowi to jedno z największych odkryć w Bożej ekonomii i jest jedną z największych rzeczy, jakie odzyskano – 7:18–23; 8:2.
 - 2. Radujemy się udzielaniem życia naszej istocie dla dokonania Bożej ekonomii poprzez działanie prawa Ducha życia – Jr 31:33; Hbr 8:10; Rz 8:2–3, 10, 6, 11.
 - 3. Radowanie się prawem Ducha życia z ósmego rozdziału Listu do Rzymian wprowadza nas w rzeczywistość Ciała Chrystusa z dwunastego rozdziału tego Listu; prawo to działa w nas, gdy żyjemy

w Ciele i dla Ciała — 8:2, 28–29; 12:1–2, 11; Flp 1:19.

E. Udzielając nam boskiego życia, Bóg umieszcza najwyższe prawo (w liczbie pojedynczej — Jr 31:33) najwyższej formy życia do naszego ducha, skąd to prawo rozprzestrzenia się dalej do wewnętrznych części, takich jak umysł, emocje i wola i staje się kilkoma prawami (w liczbie mnogiej — Hbr 8:10):

1. Rozprzestrzeganie się tego prawa w nas jest udzielaniem (Rz 8:10, 6), a udzielanie — pisanem (2 Kor 3:3); gdy Pan się rozprzestrzenia, udziela i pisze siebie, redukuje w nas stary pierwiastek Adamowy i dodaje do nas nowy pierwiastek Chrystusowy, i w ten metaboliczny sposób realizuje dla nas przeobrażenie — w. 18.

2. Dzięki działaniu, rozprzestrzeganianiu się prawa życia w nas Bóg czyni nas tym samym, czym jest On sam w życiu, w naturze i wyrazie; w wyniku działania prawa życia upodabnia nas do obrazu pierwotnego Syna Bożego — Rz 8:2, 29.

F. Prawo życia, prawo Ducha życia działa automatycznie, samorzutnie i bez wysiłku, gdy pozostajemy w kontakcie z Panem — Flp 2:12–13; Rz 8:2, 4, 6, 13–16, 23; 1 Tes 5:16–18:

1. Musimy zaprzestać szamotaniny i zmagañ — Ga 2:20a; por. Rz 7:15–20:

- a. Jeśli nie zobaczyliśmy, że grzech jest prawem i że własną wolą nigdy nie przezwyciężymy tego prawa, ugrzęźliśmy w siódmym rozdziale Listu do Rzymian; nigdy nie dojdziemy do rozdziału ósmego.

- b. Paweł wciąż na nowo wyrażał pragnienie, lecz doznawał ciągle tych samych porażek; człowiek

- w najlepszym wypadku może jedynie podejmować postanowienia — 7:18.
- c. Grzech, który w nas drzemie, jest tylko grzechem, gdy jednak podnosi się w nas na skutek tego, że chcemy czynić dobro, staje się „złem” — w. 21.
 - d. Zamiast okazywać chęć, kierujemy umysł na ducha i postępujemy według niego — 8:6, 4; Flp 2:13.
2. Współpracujemy z zamieszkującym, zainstalowanym, automatycznym i działającym w nas Bogiem jako prawem Ducha życia za pośrednictwem modlitwy, mając ducha zależności; wzywajmy Pana i modlitewnie czytamy Jego Słowo, aby podtrzymać z Nim społeczność — Rz 10:12–13; 1 Tes 5:17; Ef 6:17–18:
- a. Sekret doświadczania Chrystusa polega na przebywaniu w Nim, Tym, który nas wzmacnia we wszystkim, co robimy, a sekret przebywania w Nim polega na przebywaniu w duchu — Flp 4:13, 23.
 - b. Aby żyć w duchu, przeznaczajmy czas na wpatrywanie się w Pana, módlmy się i miejmy społeczność z Jezusem, a obmyjemy się w Jego obliczu, przepoimy Jego pięknem i będziemy promieniować Jego wybornością — 2 Kor 3:16, 18; por. Mt 14:23.
- G. Funkcjonowanie prawa życia wymaga wzrostu w życiu, ponieważ prawo życia działa tylko wtedy, kiedy życie to wzrasta — Mk 4:3, 14, 26–29:
- 1. Wstawiennictwo Chrystusa na tronie pobudza nasienie życia, które Pan zasiał w nas w czasie zmartwychwstania — Hbr 7:25; Rz 8:34.
 - 2. Pierworodny Syn wstawia się za nami, aby życie, które zasiał w naszym duchu, mogło być pobudzane

- do wzrostu, rozwoju i przesycania wszystkich naszych części wewnętrznych, aż będziemy całkowicie przesyleni Jego uwielbioną i wywyższoną istotą.
3. Podczas gdy boskie życie w nas wzrasta, prawo życia działa w nas, aby nas kształtować i upodabniać do obrazu Chrystusa jako pierworodnego Syna Bożego, żebyśmy mogli stać się Jego zbiorowym wyrazem; prawo życia nie powstrzymuje nas od czynienia zła, ale reguluje kształt, w jakim rozwija się w nas życie — w. 2, 29:
- a. Zamieszkujący w nas „prototyp”, pierworodny Syn Boży, działa w nas automatycznie jako prawo życia, aby upodobnić nas do swojego obrazu, „usynowić”; Bóg pracuje z wielkim zaangażowaniem, żeby każdego z nas uczynić takim samym, jak Jego pierworodny Syn.
 - b. Boży sposób masowego powielenia tego „prototypu” polega na wtapieniu żywego modelu, pierworodnego Syna, w całą naszą istotę; jeżeli będziemy współpracować z tym cudownym „prototypem” i otworzymy się na Niego, On rozprzestrzeni się z naszego ducha do duszy.
 - c. Pierworodny Syn jest „prototypem”, modelem wzorcowym dla masowego powielenia wielu synów Bożych, którzy są Jego licznymi braćmi, konstytuującymi Jego Ciało jako nowy człowiek dla zbiorowego powielenia i wyrazu tego wzorcowego modelu, pierworodnego Syna Bożego — w. 29.
4. Prawo życia nie funkcjonuje w nas przede wszystkim w sensie negatywnym, mówiąc nam, czego mamy nie czynić; w miarę wzrostu życia prawo tego życia funkcjonuje w nas w sensie pozytywnym, kształtując nas, czyli upodabniając do obra-

zu Chrystusa; przez działanie prawa życia wszyscy staniemy się dojrzałymi synami Bożymi i Bóg zyska swój powszechny, zbiorowy wyraz.

IV. „Będę im Bogiem, a oni będą Mi ludem” – Hbr 8:10; Jr 31:33b:

- A. To, że Bóg jest naszym Bogiem, oznacza, iż jest naszym dziedzictwem — Ef 1:14:
1. Bóg stworzył człowieka jako naczynie, żeby go zawierało (Rdz 1:26–27; Rz 9:23–24); dlatego też Bóg jest własnością człowieka, tak jak i zawartość naczynia jest tego przedmiotu własnością.
 2. Bóg jest nie tylko naszym dziedzictwem, lecz także działem naszego kielicha (Ps 16:5), którym mamy się radować; zostać zbawionym to powrócić do Boga i radować się Nim na nowo jako naszą własnością, czego symbolem jest powrót człowieka w roku jubileuszowym do swej własności (Kpł 25:10; Łk 4:18–19; 15:17–24; Dz 26:18; Kol 1:12).
 3. Bóg daje nam Ducha nie tylko jako gwarancję naszego dziedzictwa, lecz także jako przedsmak tego, co odziedziczymy z Boga (2 Kor 1:22); poręczanie przez Ducha dodaje do nas po trochu więcej Boga, aż wejdziemy do wieczności i Bóg będzie dla nas zupełną radością.
- B. To, że jesteśmy Bożym ludem, oznacza, iż jesteśmy Jego dziedzictwem — Ef 1:11, 14, 18; 3:21:
1. Nie tylko dziedziczymy Boga jako nasze dziedzictwo (1:14), którym się radujemy, lecz także stajemy się Bożym dziedzictwem (w. 11), którym Bóg się raduje.
 2. To dzięki wbudowywaniu się Boga do naszego wnętrza powstaje z nas Boże dziedzictwo; na tym polega przeobrażenie, jak również uświęcenie w aspekcie subiektywnym.

3. Bóg umieszcza w nas swego Ducha Świętego jako pieczęć (w. 13), aby nas naznaczyć, co oznacza, że należymy do Boga; ta pieczęć jest żywa i działa w nas, by nas przepajać i przeobrażać boskim pierwiastkiem Boga, aż do momentu kiedy nastąpi odkupienie ciała.
4. Ostatecznie, wzajemne dziedzictwo Boga i człowieka staje się Bożym dziedzictwem w świętych na wieki (w. 18); będzie to zupełnie stanowić Jego wieczny wyraz w charakterze powszechnym i na wieki (Obj 21:11).

V. „I w żadnym razie nie będą uczyć każdy swego współobywatela i każdy swego brata, mówiąc: Poznaj Pana, gdyż wszyscy będą Mnie znali, od małego aż do wielkiego wśród nich” – Hbr 8:11; Jr 31:34a:

- A. Funkcja życia umożliwia nam poznanie Boga w wewnętrzny sposób życia; możemy poznać Boga subiektywnie od wewnątrz poprzez odczucie życia, którym jest odczucie, świadomość boskiego życia w nas — Rz 8:6; Ef 4:18–19; Flp 3:10a:
 1. Odczucie życia pochodzi od boskiego życia (Ef 4:18), prawa życia (Rz 8:2; Hbr 8:10) i namaszczenia od Ducha (1 J 2:27).
 2. Od strony negatywnej to odczucie życia obejmuje uczucie śmierci, a od strony pozytywnej — uczucie życia i pokoju — Rz 8:6; Iz 26:3.
 3. Powinniśmy żyć zgodnie z odczuciem życia, według zasady życia, a nie według zasady dobra i zła — zasady śmierci.
 4. Na tym polega życie według zasady drzewa życia, a nie zasady drzewa poznania dobra i zła — Rdz 2:9.
 5. Dzięki odczuciu życia wiemy, czy żyjemy w życiu naturalnym czy w życiu boskim, i czy żyjemy w upadłym ciele czy w duchu.

B. „Aby służyć Bogu i pracować dla Niego, chrześcijanin musi uczyć się trzymać z dala od drzewa poznania dobra i zła [...]. Tylko ci, którzy mają styczność z drzewem życia, ujrzą w Nowej Jerozolimie swe życie i pracę, które tam się znajdują” (*Messages Given during the Resumption of Watchman Nee's Ministry*, t. 1, s. 94–95).

VI. Na koniec, radujemy się zamieszkującym w nas Duchem, automatycznie działającym prawem boskiego życia, prawem Ducha życia, w Ciele Chrystusa i dla niego; w ten sposób stajemy się tacy sami jak Bóg w życiu, w naturze i wyrazie, lecz nie w Bóstwie, przez co osiągnięty zostaje cel odwiecznej Bożej ekonomii – Nowa Jerozolima – Rz 8:2, 28–29; 12:1–2; 11:36; 16:27; Flp 1:19; por. Ga 4:26–28, 31.

PYTANIA DO POSELSTW:

7.

1. Dlaczego tak ważne jest dla nas znać Boga jako Jahwe zastępów?
2. Jakie znaczenie ma dla was w życiu z Panem Księga Lamentacji 5:19?
3. Co wiesz na temat Boga w Jego czulej życzliwości?
4. Przejawy Jego współczucia nie ustają, każdego poranka się odnawiają. Przygotuj krótkie proroctwo (nie świadectwo) na temat przejawów Bożego współczucia.
5. Na podstawie Słowa i własnego doświadczenia wyjaśnij znaczenie i wagę czekania na Pana.

8.

1. Które wersety z Księgi Jeremiasza pokazują istotne znaczenie i praktyczne sposoby wchłaniania Boga jako żywej wody.
2. Jaki znak powinniśmy nosić w codziennym życiu i wykonywanym dziele świadczący o radowaniu się Panem jako rzeczywistością Bożego szabatu w celu zbudowania kościoła?
3. Dlaczego możemy powiedzieć, że Księga Jeremiasza stanowi streszczenie całej Biblii i ukazuje, że my jesteśmy niczym, a Chrystus jest dla nas wszystkim.

9.

1. Jak brzmi definicja świata? W jakim użyciu występuje świat w Biblii (podaj odnośniki biblijne).
2. Opisz rozwój świata, bezbożnej kultury, po upadku człowieka w czwartym rozdziale Księgi Rodzaju.
3. Omów, jak dzisiaj szatan — za pomocą środków zaawansowanego rozwoju światowego systemu — zajmuje i zawłaszcza ludzi, pozostających w sferze jego wpływu.
4. Opisz dwa główne stadia świata przedstawione w Biblii i wynik ich rozwoju.

5. Wymień trzy główne cechy ludzkich rządów na podstawie jedenastego rozdziału Księgi Rodzaju.
6. Na czym polega zasada Babilonu (przedstaw cztery punkty widzenia) i jak wypada jej porównanie z zasadą Jerozolimy.

10.

1. Wykorzystaj wszystkie odnośniki biblijne z punktu II włącznie z podpunktami do rozważenia, w jak sposób miłość Jahwe do Izraela ukazana jest w Jego obietnicy odwrócenia niewoli ludu i przywieźienia go na powrót do ziemi.
2. Jak Daniel odpowiedział w modlitwie na swoje zrozumienie prorocтва zawartego w Księdze Jeremiasza na temat siedemdziesięciu lat niewoli Izraela?
3. Omów, jak powrót resztki dzieci Izraela z Babilonu i jak powrót resztki nowotestamentowych wierzących ze zdegradowanego chrześcijaństwa przygotowuje drogę na drugie przyjście Chrystusa.
4. W jaki sposób powrót Izraelitów z niewoli do Jerozolimy i odbudowa przez nich świątyni oraz miasta przedstawia w formie typu odzyskiwanie Bożego ludu — powrót z Babilonu, który stwarza podziały, na jedyne podłoże jedności — służące obecnie odzyskaniu kościoła jako Bożego domu i miasta?